

Rondblik

Interkerkelijke samenwerking bij evangelisatie

Historische achtergrond (artikel 26 KO)

S.M. Alserda

De verkondiging van het evangelie van Jezus Christus, in zending en evangelisatie, is een roeping van alle christenen. De discipelen werden de wereld in gezonden (Mat. 28:19v) en ook plaatselijk dienen gelovigen leesbare brieven van Christus te zijn (2 Kor. 3:2), altijd bereid om rekenschap te geven van de hoop, die in hen is (1 Petr. 3:15).

Daarom is het mooi om te zien, dat er binnen de GKv sprake is van een toenemend aantal activiteiten in het kader van evangelisatie. Ontwikkeling van nieuwe cursussen, zoals de Alpha-cursus en de Emmaüs-cursus hebben daaraan zeker ook bijgedragen. Maar wie actief is op het terrein van evangelisatie, die merkt al snel dat hij/zij niet de enige is. En dat de GKv niet de enige kerk is. En anders merken de kerkenraden het wel, die regelmatig verzoeken op tafel krijgen om met bepaalde evangelisatieprojecten mee te doen. Die verzoeken komen niet alleen uit eigen kring, maar ook van anderen: andere organisaties (niet met de GKv verbonden) en andere kerken (geen zusterkerken). Hoe prachtig het ook is dat zoveel christenen actief zijn om ook anderen met het evangelie van Jezus Christus te bereiken, toch levert zo'n verzoek tot samenwerking binnen een kerkenraad (of classis) vaak een hele discussie op. En de broeders worden het ook niet zo gemakkelijk eens. Daarom is het goed om die vraag eens apart onder ogen te zien.¹

Utrecht 1923 en Kampen 1975

Verzoeken tot samenwerking zijn niet nieuw. Daarom wil ik beginnen met te kijken naar de antwoorden die in het verleden zijn gegeven. Dat betreft in de eerste plaats kerkelijke besluiten hierover.²

Het is de *synode van Utrecht 1923* geweest, die duidelijke regels heeft vastgesteld inzake evangelisatie. Korte inhoud:

- evangelisatie is niet alleen een roeping van de individuele gelovige, maar van de kerk als geheel;
- verkondiging van het evangelie dient te gebeuren in overeenstemming met de gereformeerde belijdenisgeschriften;
- opzettelijke evangelisatie dient (minstens) te staan onder leiding van de kerkenraad;
- het doel is om mensen bij Christus te brengen en (dus) bij de kerk van Christus.

Deze regels zijn door de *synode van Kampen 1975* vervangen door een nieuwe regeling.³

Het is de moeite waard om het commissierapport dat aan dit synodebesluit ten grondslag ligt, te bekijken.⁴ Daaruit blijkt dat er door verschillende plaatselijke kerken bezwaren tegen de regels van Utrecht waren ingebracht. Belangrijkste aanleiding voor die bezwaren was de oprichting van de vereniging E&R ('Evangelisatie & Recreatie') in 1972. Dat was een particulier initiatief en in feite in strijd met Utrecht 1923. Daarom pleiten genoemde kerken voor verruiming: Utrecht bindt de evangelisatie te exclusief aan (het initiatief van) de kerkenraad. Dat is een belemmering voor het evangelisatiewerk. De synodecommissie erkent dat, maar waarschuwt tegelijk ook voor wildgroei: evangelisatiewerk moet zich niet naast en los van de kerk ontwikkelen, met gevaar voor methodisme en kerkelijk indifferentisme. De

kerkenraad heeft wel degelijk een eigen verantwoordelijkheid inzake de evangelisatie. Dat was de achtergrond van Utrecht 1923. En de bezwaarde kerken dreigen dat nu uit het oog te verliezen. De synodecommissie is van oordeel: oproepen tot geloof in Christus is tegelijk ook roepen tot de kerk van Christus. Dat kan nooit buiten de kerkenraad om gedaan worden.⁵ De commissie doet uiteindelijk een voorstel voor een nieuwe regeling, waarin aan beide aspecten recht wordt gedaan: (meer) ruimte voor particulier initiatief, maar wel toerusting en toezicht door de kerkenraad. Dit voorstel is vervolgens door de synode aangenomen, met slechts een enkele redactionele wijziging.⁶

Dat betekent dat de principiële uitgangspunten van Utrecht 1923 gehandhaafd zijn, zoals ook blijkt uit de overwegingen en gronden van het besluit van Kampen.

Artikel 26 KO

En dat is van directe betekenis voor (de interpretatie van) artikel 26 KO. Want Kampen'75 is mede bepalend geweest voor de inhoud van het (nieuwe!) artikel over evangelisatie, waar deputaten voor herziening van de kerkorde - in opdracht van Hattem'72/73 - zich inmiddels mee bezig hadden gehouden.⁷ Een groot aantal artikelen wordt door Kampen'75 in voorlopige lezing vastgesteld (*Acta* art. 372-395). Maar van het artikel over de evangelisatie wordt besloten dit voor nader advies aan het nieuw te benoemen deputaatschap voor herziening van de kerkorde toe te vertrouwen.⁸

Voorafgaand aan de volgende synode (Groningen-Zuid 1978) verwerkte het nieuwe deputaatschap in hun voorstellen ook reacties uit de kerken. Dat leidde tot een nieuwe formulering van het artikel over de evangelisatie. Dat conceptartikel is door Groningen'78 ongewijzigd aangenomen en kreeg uiteindelijk als artikel 26 een definitieve plaats in de herziene kerkorde.⁹

Conclusie: in de synodebesluiten van Utrecht 1923, Kampen 1975 en Groningen-Zuid 1978 is naast enige variatie toch sprake van duidelijke continuïteit. In de hierboven gegeven korte samenvatting (in vier punten) van de besluiten van Utrecht 1923 is alleen op het derde punt (*opzettelijke evangelisatie dient [minstens] te staan onder leiding van de kerkenraad*) een correctie aangebracht. De andere punten zijn onverkort gehandhaafd.

Dat heeft betekenis voor de vraag naar interkerkelijke samenwerking in de evangelisatie. Want alleen al de punten 1, 2 en 4 kunnen moeilijk - om niet te zeggen: onmogelijk - tot hun recht komen bij interkerkelijke evangelisatie. En het bijgestelde derde punt betekent nog steeds dat publieke evangelisatie de toestemming van de kerkenraad moet hebben (de vierde en zesde regel van Kampen'75). Terwijl de vijfde regel van Kampen duidelijk maakt dat alleen samenwerking met zusterkerken in beeld is.¹⁰

T.a.v. artikel 26 KO moet de (voorlopige) conclusie zijn, dat zowel uit de achtergrond als ook uit de letterlijke tekst van dit artikel blijkt dat interkerkelijke samenwerking in strijd is met (de bedoeling van) dit artikel.

Middelburg 1933

De vraag naar interkerkelijke samenwerking is expliciet aan de orde geweest op de synode van Middelburg 1933. Uit het besluit blijkt dat de synode onderscheidt maakt:

- tussen volledige en niet-volledige samenwerking;
- tussen evangeliseren met en zonder prediking (van het Woord van God);
- tussen het evangeliseren zelf en overleg over praktische zaken.

Volledige samenwerking, waarbij sprake is van prediking, wordt afgewezen. Overleg en andere vormen van samenwerking zijn wel mogelijk en misschien zelfs gewenst. Die nuancering van Middelburg is zeer actueel. Daar kom ik straks nog op terug. Evenals Van der Laan heb ik de indruk, dat we in de GKv sinds de Vrijmaking die nuancering een tijdlang zijn kwijtgeraakt.¹¹ Interkerkelijke samenwerking werd immers op allerlei gebieden - en dus helemaal op het gebied van evangelisatie - categorisch afgewezen. Naast deze nuancering van Middelburg moeten we echter vaststellen dat we bij Middelburg géén nuancering vinden t.a.v. andere kerken. Er zijn geen kerken met wie wel volledig kan worden samengewerkt. Ook niet met andere kerken die toch wel dezelfde gereformeerde belijdenisgeschriften hebben.¹²

Publicaties na 1975¹³

Bij de meeste genoemde publicaties draait het erom de nuancering van Middelburg'33 te benutten. En om bepaalde redenen wordt die ruimte nog vergroot. Daarbij gaat het dan om de vraag in hoeverre Middelburg'33 vandaag nog geldig en/of van toepassing is. In de eerste plaats wordt gewezen op de verschillende *niveaus* die bij samenwerking te onderscheiden vallen.¹⁴ Dat sluit aan bij wat Middelburg zegt t.a.v. overleg over praktische zaken.

Verder wordt er aandacht gevraagd voor de verschillende *vormen* van evangelisatie, die er tegenwoordig zijn (koffiebar, kinderclub, mime, video). Van der Laan bijvoorbeeld acht Middelburg op dit punt niet meer letterlijk toepasbaar. Immers, bij allerlei nieuwe vormen wordt de vraag: waar ligt de grens tussen mét of zónder prediking? In de praktijk betekent dit een verruiming van de mogelijkheden tot samenwerking in vergelijking met Middelburg. Hierbij is van belang eerst te omschrijven wat met die prediking (van Gods Woord) door Middelburg wordt bedoeld. Dat is in deze context niet hetzelfde als de (ambtelijke) bediening van het Woord in een kerkdienst,¹⁵ maar alle vormen van evangelisatie die met gesproken woord gepaard gaan. Waarbij niet alleen een van tevoren vastgelegde tekst wordt doorgegeven, maar er ook interactie kan plaatsvinden. Daarom kan de verspreiding van Bijbels of van bijbels verantwoorde lectuur (folders) wel gezamenlijk plaatsvinden. Dan ligt de boodschap van tevoren vast en kun je daar verantwoording voor nemen. Bij interkerkelijke samenwerking zal dat een begrensde boodschap zijn, omdat alle partners ermee moeten kunnen instemmen. Terwijl je het onderling toch niet over alles eens bent. Maar wanneer zo'n folder reactie wil uitlokken en uitnodigt tot verder contact, wordt het alweer moeilijker. Want hoe en door wie wordt dat vervolg gegeven (nazorg)? En wat komt daarbij aan de orde?

Middelburg wil overeind houden dat die (opzettelijke) evangelisatie gebeurt door de kerk en gericht is op het zich voegen bij de kerk. Dat is vanaf Utrecht 1923 de doorgaande lijn in de kerkelijke besluiten over evangelisatie.¹⁶ In dat kader is de bedoelde onderscheiding tussen evangelisatie mét of zónder prediking m.i. nog steeds goed te hanteren. Griffioen gaat nog een stapje verder dan Van der Laan. Sterker dan Van der Laan benadrukt hij dat Middelburg de grens legt bij de *ambtelijke* prediking. Bij Van der Laan gaat het om de vraag: is het wel of geen prediking?, bij Griffioen om de vraag: is het wel of niet ambtelijk? Met deze interpretatie van Middelburg (die ik niet deel, zie boven), ziet hij nog weer meer ruimte voor (volledige!) samenwerking dan Van der Laan.¹⁷ Vervolgens doet Griffioen nog een andere stap: hij wil volledige (!) samenwerking niet beperken tot zusterkerken, maar tot kerken met dezelfde (gereformeerde) grondslag en heeft dan het oog op de 'Gereformeerde Gezindte'.¹⁸ Hij lijkt hierbij Oldenhuis aan zijn zijde te hebben.¹⁹ Oldenhuis²⁰ wil de intentie van Middelburg overeind houden: geen

overeenstemming in de leer, dan ook geen samenwerking in de evangelisatie. Hij blijft het van wezenlijk belang vinden om in het evangelisatiewerk naar de kerk toe te werken. Om twee redenen acht hij Middelburg echter niet (zonder meer) toepasbaar in de situatie van vandaag:

- bij Middelburg gaat het (in de lijn van Utrecht 1923) om samenwerking tussen kerkenraden; maar sinds Kampen '75 is er meer ruimte gekomen voor activiteiten door gemeenteleden; over samenwerking op dat niveau spreekt Middelburg niet;
- er zijn kerken die elkaar de aanduiding 'kerk van Christus' niet onthouden; kunnen die kerken samenwerken in de evangelisatie? Middelburg gaat daarop niet in.

Beide argumenten overtuigen mij echter niet.

Of de evangelisatie nu *onder leiding* van de kerkenraad of *onder toezicht* van de kerkenraad gebeurt, het doel blijft hetzelfde: gezamenlijke verantwoordelijkheid en gericht op het zich voegen bij de Kerk van Christus. Samenwerking met anderen op het niveau van de gemeenteleden belemmert dat laatste net zo goed. De kerkenraad zal de gemeenteleden daar dan ook op aanspreken.

Wat het tweede argument betreft: hierboven heb ik al genoteerd dat Middelburg volledige samenwerking met *elke* andere kerk afwijst. Ook met kerken met dezelfde belijdenis.²¹ Bovendien: een kerk de aanduiding 'kerk van Christus' *niet onthouden* is niet hetzelfde als: een kerk als 'kerk van Christus' *erkennen*. In de lijn van Middelburg (in feite de lijn van Utrecht 1923 tot Groningen-Zuid 1978!) zou dat laatste het geval moeten zijn voor samenwerking in de evangelisatie.

Bij Griffioen is er dan toch verschil met Oldenhuis. Want uit zijn artikelen blijkt dat hij al deze kerken, ook al hebben we als GKv niet (altijd) een zusterkerkrelatie met hen, toch wel beschouwt als (deel van de) gemeente van Christus.²² Dat zegt Oldenhuis niet. Een laatste stap die Griffioen doet, is: je kunt ook per project bekijken of ze worden uitgevoerd 'naar de gereformeerde leer'. Dan is lokaal z.i. zelfs volledige samenwerking mogelijk met de plaatselijke Raad van Kerken en met evangelischen.²³ Vanaf zijn eerste artikel onderbouwt hij dit met de bewering: we verkondigen niet 'de kerk', maar Christus. Daarom maken we geen propaganda voor een bepaalde kerk.²⁴

Hoe je hier verder ook over denkt, geconstateerd moet toch worden dat dit niet strookt met de kerkelijke besluiten en (dus) met artikel 26 KO. Verder speelt hier heel nadrukkelijk de kerkvisie een rol. Daar wil ik graag in een apart artikel verder op ingaan.

Overigens benadrukt ook²⁵ Griffioen dat de gereformeerde belijdenis uitgangspunt moet blijven en dat de kerkvraag er zeker toe doet: geen tegenstelling tussen Christus en de kerk van Christus. Wie Christus heeft gevonden, moet zich ook voegen bij de gemeente van Christus.²⁶ Dus geen kerkelijk indifferentisme of pluriformiteitsgedachte. Kerken van dezelfde grondslag hebben de plicht kerkelijke eenheid te zoeken. En die eenheid is er pas echt rond de ene tafel van Christus.²⁷

Verschillende niveaus van samenwerking

In navolging van Peter Wierenga wordt bij samenwerking inzake evangelisatie vaak onderscheiden tussen vier niveaus.²⁸

- a. *informerend samenwerken*: kerken informeren elkaar over het eigen werk om zodoende overlap of gaten in werkgebied of doelgroep te voorkomen. Op dit laagste niveau kan oog zijn voor allerlei kerken die zich met evangelisatie bezighouden. Te denken valt aan een folderactie in een nieuwe wijk: de kerken presenteren zich gezamenlijk met een

- welkomst attentie;
- b. *organiserend samenwerken*: men maakt afspraken om bij overeenkomstige of gerelateerde activiteiten het werkgebied te vergroten of te verdiepen zonder daadwerkelijk samen te werken (bijv. de één doet zijn marktkraam op even weken, de ander op oneven weken); men kan afvaardigingen sturen naar elkaars evangelisatievergaderingen, elkaars notulen uitwisselen, literatuur uitwisselen, elkaar op de hoogte stellen van evangelisatievormen en dergelijke;
  - c. *toerustend samenwerken*: men werkt samen op gebied van toerusting om de kosten (van cursussen e.d.) te drukken; de evangelisatiecommissies van de verschillende samenwerkende kerken kunnen hun vormen van evangelisatiewerk naast elkaar zetten en de werksoorten toetsen. Dan kan bekeken worden waar wel en waar niet samenwerking mogelijk is;
  - d. *uitvoerend samenwerken*: men treedt gezamenlijk op in de eigenlijke acties. Als voorbeeld kan gedacht worden aan het samen bemannen van een marktkraam, en ook het verwijzen naar elkaars kerk.

Als vuistregel geldt daarbij: naarmate de overeenstemming met elkaar als kerken of gemeenten groter is, kan de vorm van samenwerking meer omvattend zijn. Hierbij ligt het 'uitvoerend' samenwerken heel dicht bij de door Middelburg bedoelde 'volledige' samenwerking.

Conclusie

Interkerkelijke (volledige/uitvoerende) samenwerking strookt dus niet met de kerkelijke besluiten in dezen en staat op gespannen voet met artikel 26 KO.

De vraag die overblijft, is deze: hoe bepalend was bij deze synodebesluiten de achterliggende kerkvisie en is die kerkvisie vandaag nog wel te handhaven?

Daarover meer in een tweede artikel.

Noten:

1. Ik ben bepaald niet de eerste die dat doet. Dat zal ook uit het vervolg van dit artikel wel blijken. Ik noem alvast de volgende lectuur:
Ds. J.T. Oldenhuis, 'Samenwerking - kan dat of niet?', in: *Oprichting*, mei 1994.
Ds. P.H. van der Laan, *Kan het samen?*, uitg. LVEA 1996.
Ds. D. Griffioen, 'Samenwerking in zending en evangelisatie', in: *De Reformatie*, april 2000 (drie artn.).
Ds. A.S. van der Lugt, 'Samenwerken met andere kerken in de evangelisatie', in *De Reformatie*, december 2001.
Over de interpretatie van kerkelijke besluiten in dezen is m.i. echter het laatste woord nog niet gezegd. Daar wil ik graag een bijdrage aan leveren. Bovendien ontbreekt naar mijn gevoel in genoemde artikelen de verwoording van een heldere kerkvisie. Daar wil ik (in een vervolgartikel) wel aandacht voor vragen, omdat beantwoording van bovengenoemde vraag daar alles mee te maken heeft.
2. Zie apart kader.
3. Zie apart kader.
4. Zie *Acta* GS Kampen 1975, bijlage 5.
5. *A.w.*, p. 334 en 335.
6. *A.w.*, p. 159-160.
7. *A.w.*, p. 97.
Deputaten herziening kerkorde hadden voor de Synode van Kampen '75 een nieuw concept klaar (*a.w.* bijlage 3, p. 275 en 282). Daarin werd in een nieuw artikel 27 een zelfstandige plaats gegeven aan de evangelisatie.
8. *A.w.*, p. 182.
9. *Acta* Groningen-Zuid 1978, art. 201 en art. 212. Het deputatenrapport: bijlage 4, p. 352 en 383. Zie voor de tekst van artikel 26 het aparte kader.

10. Dat is o.i. terecht ook de conclusie van P.H. van der Laan (*a.w.*, p. 16) en D. Griffioen (a.a., p. 972).
11. Vgl. P.H. van der Laan, *a.w.*, p. 12.
12. Zo terecht de conclusie van P.H. van der Laan (*a.w.*, p. 13) en ook D. Griffioen (a.a., p. 971).
13. Zie bij noot 1.
14. Zie volgende paragraaf.
15. M.i. geeft P.H. van der Laan (en anderen in navolging van hem) aan die 'prediking' ten onrechte deze smallere betekenis (*a.w.*, p. 13). Dijkema en Walinga (zie noot 10) gaan nog een stapje verder en zijn wel héél snel met hun conclusie: *Tegenwoordig is het begrip 'prediking' niet meer bruikbaar als criterium. Dat begrip zou vervangen kunnen worden door 'leer van de kerk', 'hart van het evangelie', 'eigen kerkelijk leven'*. Middelburg zal zeker niet aan die laatste twee omschrijvingen gedacht hebben.
16. Ook in de besluiten door Kampen'75 en Groningen-Zuid'78 (vgl. P.H. van der Laan, *a.w.*, p. 16: 'een zaak van de kerk voor heel de kerk').
17. D. Griffioen, a.a., p. 971 en 988.
18. A.a., p. 927, 970 en 989. Blijkens een voetnoot denkt hij hierbij aan de CGK, de NGK, de Geref. Bondsgemeenten in de NHK en de Geref. Gemeenten (p. 929).
19. Griffioen verwijst zelf ook naar Oldenhuis, zie a.a., p. 990.
20. Geraadpleegd via een niet gepubliceerde notitie van T. Dijkema en J.F. Walinga.
21. Van der Laan citeert een uitspraak van rapporteur F.W. Grosheide op de synode van Middelburg: *een schuldige gedeeldheid moge ons ook door de Evangelisatie nog meer tot schuld worden! ... we moeten niet verwachten normaal te kunnen handelen, nu de toestand abnormaal is.*
22. Vgl. a.a., p. 928 en 970.
23. A.a., p. 989.
24. A.a., p. 927.
25. Vgl. Oldenhuis (hierboven geciteerd) en Van der Laan, die de strekking van Middelburg nog steeds geldig acht: volledige samenwerking levert een onaanvaardbare spanning op met het gereformeerde karakter van de evangelisatie. *Alleen vanuit kerken die met elkaar in gemeenschap leven, kunnen we zonder reserves anderen roepen tot gemeenschap met God en zijn volk.* (*a.w.*, p. 17).
26. A.a., p. 927.
27. A.a., p. 970.
28. Geciteerd via een notitie die gediend heeft op de vergadering van de classis Groningen, d.d. 30 januari en 27 maart 2003 (zie ook P.H. van der Laan, *a.w.*, p. 31v en A.S. van der Lugt, a.a.).

[beide volgende kaders bij de tekst te plaatsen (in kleiner lettertype)]

Synodebesluiten van 1923:

1. De evangelisatie bedoelt degenen, die vervreemd zijn van Gods Woord en van den dienst des Heeren te roepen tot den Heere en dus tot de Kerk des Heeren;
2. deze arbeid aan de afgedoolden behoort naar het Woord Gods tot de roeping van de Kerk van Christus;
3. de evangelisatie gebruikt als middel het brengen van het Woord Gods en ze heeft dat te brengen in overeenstemming met de Belijdenisgeschriften van de Gereformeerde Kerken in Nederland;
4. de opzettelijke evangelisatie dient uit te gaan van, voor het minst te staan onder leiding van den Kerkeraad. Deze heeft voor evangelisatie gebruik te maken van de gaven en krachten, die God tot dit werk in de gemeente heeft geschonken;
5. is het noodig dat er verband gelegd wordt tusschen het Evangelisatiewerk op verschillende plaatsen, dan moet dat verband door of vanwege de Kerkeraden worden gezocht;
6. het verkrijgen van allerlei hulpmiddelen, die de Evangelisatie-arbeid noodig heeft, als ook het overleg in de besprekingen tusschen hen, die theoretisch of praktisch in een Evangelisatie-arbeid werkzaam zijn, kan overgelaten worden aan de verschillende vereenigingen op Gereformeerde grondslag, die in deze richting werkzaam zijn;
7. de wijze, waarop de Kerken het Evangelisatiewerk regelen moeten, dient aan de vrijheid der Kerken te worden overgelaten.

Synodebesluit van 1933:

20a De generale synode spreekt uit:

dat van volledige samenwerking met anderen, niet-gereformeerden, geen sprake kan zijn, waar het evangeliseeren bestaat in of gepaard gaat met prediking van het Woord Gods, doch alleen, wanneer Bijbels en lectuur, waartegen geen bezwaar bestaat, worden verspreid of in anderen vorm zonder

prediking wordt geëvangeliiseerd, doch dat het om practischen redenen gewenscht kan zijn met anderen, die ook evangeliseeren, in overleg te treden, ten einde te komen tot verdeeling òf van den arbeid, òf van de tijden, òf van de terreinen.

Synodebesluiten van 1975

VI *Zij besluit* dat in plaats van de door de synode van Utrecht 1923 gegeven regels de volgende richtlijnen voor de evangelisatie-arbeid zullen gelden:

1. Het behoort tot de aard van Christus' kerk met het evangelie dat haar is toevertrouwd, ook hen te zoeken, die vreemd zijn aan of vervreemd zijn van God en Zijn dienst.
Naar het apostolisch bevel doet de kerk voor alle mensen voorbede bij God haar Heiland; Hij wil immers dat alle mensen behouden worden en tot erkenning der waarheid komen (1 Tim 2:1,3,4). De kerk begeert al deze mensen te bereiken met het Woord van God en te roepen tot gemeenschap met God en Zijn volk (vgl. DL II, 5).
2. De ambtsdragers zullen met name door de prediking, de catechisatie en het huisbezoek de leden van de gemeente op deze roeping wijzen en voor het vervullen van deze roeping toerusten.
3. De kerkenraden zullen deze arbeid van de gemeenteleden blijven begeleiden door toezicht en instructie.
4. Publieke evangelisatie-activiteiten zullen niet zonder overleg met en toestemming van de kerkeraad mogen geschieden.
5. Wanneer kerken zich verbinden tot gemeenschappelijke arbeid in de evangelisatie, zullen zij dat zoveel mogelijk doen met inachtneming van de voor het kerkverband aanvaarde indeling in ressorten.
6. Evangelisatie-activiteiten van regionale en landelijke verenigingen zullen niet mogen plaats vinden zonder overleg met en toestemming van de kerkeraad ter plaatse, waar deze activiteiten worden ondernomen.

Artikel 26 KO Kerkenraad en evangelisatie

De evangelisatie moet erop gericht zijn dat zij die God niet kennen of van Hem en zijn dienst vervreemd zijn, zich door belijdenis van het geloof naar de gereformeerde leer voegen bij de gemeente van Christus. De kerkenraden zullen erop toezien dat vanuit deze doelstelling gewerkt wordt.